

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2023, č. j. X, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2024, č. j. 58 Ad 1/2024 - 32,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2024, č. j. 58 Ad 1/2024 – 32, **se ruší** a věc **se vrací** tomu soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2023, č. j. X (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. R-28. 1. 2021 – X (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „*ZDP*“).

[2] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud se neztotožnil se závěrem žalované, že žalobce neprokázal v rozhodné době své zaměstnání a nedosáhl tak potřebné doby pojištění pro

přiznání invalidního důchodu. Konkrétní spornou otázkou v daném případě bylo to, zda byl žalobce důchodově pojištěn v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011, po které byl podle svého tvrzení zaměstnán u společnosti VIPERS GSM, s. r. o. (dále jen „VIPERS“).

[3] Krajský soud uvedl, že primární důkazní prostředek k osvědčení doby pojištění a získaných vyměřovacích základů pro výpočet důchodu, jímž je evidenční list důchodového pojištění (§ 38 zákona č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), nebyl v projednávané věci k dispozici. Za této situace bylo nezbytné prokazovat dobu pojištění jinak, za využití obecných pravidel pro dokazování.

[4] Krajský soud následně shrnul obsah důkazů shromážděných ve správním spisu. V první řadě šlo o originál pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 9. 2007 uzavřené mezi žalobcem coby zaměstnancem a společností VIPERS coby zaměstnavatelkou. Smlouva je opatřena razítkem společnosti VIPERS a podepsána osobou oprávněnou za ni jednat. Podle této smlouvy měl žalobce nastoupit do práce dne 1. 9. 2007 jako manažer provozu. Mzda není ve smlouvě uvedena, žalobce však předložil mzdový výměr z téhož dne, podle něhož základní měsíční mzda činí 25 000 Kč. Dále žalobce předložil tři výdajové pokladní doklady, podle nichž obdržel od společnosti VIPERS mzdu v říjnu, v listopadu a v prosinci roku 2007, přičemž vyplacená mzda tu sjednanou mírně převyšuje. Krajský soud dále poukázal na výpovědi svědků M. a K. (obchodních partnerů společnosti VIPERS). Svědek M. vypověděl, že s žalobcem spolupracoval v letech 2010-2011. Žalobce v řízení (formou čestného prohlášení) uvedl, že pracoval jako koordinátor projektů marketingu společenských a sportovních akcí a pracoval s klienty. Svědek K. si nedovedl vybavit roky, v nichž s žalobcem spolupracoval (vypověděl, že to bylo *někdy před deseti lety*, což podle krajského soudu časově zhruba odpovídá době pracovního poměru uváděné žalobcem), ale uvedl, že spolupráce trvala *několik let*. Žalobce v čestném prohlášení uvedl, že jeho pracovní poměr skončil dne 1. 6. 2011.

[5] Krajský soud uvážil, že hodnotí-li se shromážděné důkazy ve svém souhrnu s přihlédnutím k pofidernímu charakteru společnosti VIPERS (při své likvidaci nespolečně pracovala s likvidátorkou a nepředala jí žádné písemnosti) a ke skutečnosti, že se přes snahu žalované nepodařilo vyslechnout další svědky (jednatele žalobcovy někdejší zaměstnavatelky), vyplývá z nich, že žalobce byl v období od 1. 9. 2007 do 1. 6. 2011 zaměstnán u společnosti VIPERS. Dobu počátku zaměstnání prokazuje pracovní smlouva. O tom, že žalobce práci skutečně vykonával, svědčí informace sdělené svědky K. a M. Údaj o konci zaměstnání je založen na vlastním tvrzení žalobce, které ovšem potvrzuje svědek M., který podle svých slov s žalobcem ještě v roce 2011 spolupracoval. Na základě těchto úvah krajský soud uzavřel, že výše uvedené období se žalobci za užití § 11 odst. 2 věty druhé ZDP započítá do doby pojištění.

II. Kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu stěžovatelka spatřovala v absenci bližší právní argumentace týkající se podmínek účasti na důchodovém a nemocenském pojištění žalobce a současně v přdestření „*spíše laického názoru*“ na otázku hodnocení doby pojištění.

[8] Podle stěžovatelky dále krajský soud zatížil řízení vadou, když ve věci rozhodl, aniž by za tímto účelem nařídil jednání. V nyní posuzované věci nešlo o případ, který by byl podřaditelný pod § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatelka uvedla, že rozpor skutkových závěrů s obsahem správního spisu může spočívat například v tom, že správní orgán při rekapitulaci skutkových zjištění a hodnocení důkazů opomene nebo záměrně vynechá provedený důkaz, který nepodporuje závěry, k nimž správní orgán dospěl. Stěžovatelka argumentuje, že taková situace nenastala, neboť krajský soud uvážil, že stěžovatelka zjistila skutkový stav dostatečně, „*pouze*“ z něj dovodila nesprávné závěry. Stěžovatelka má dále s odkazem na judikaturu kasačního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 84, č. 2288/2011 Sb. NSS) za to, že krajský soud je oprávněn bez jednání rozhodnout pouze tehdy, když vady napadeného rozhodnutí jsou natolik závažné, že znemožňují, aby soud posoudil věc v mezích žalobních námitek. O takový případ však v nyní projednávané věci podle stěžovatelky nešlo.

[9] Stěžovatelka uvedla, že krajský soud se svým rozsudkem odchýlil od ustálené judikatury kasačního soudu (viz rozsudky ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 Ads 252/2015- 27, ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Ads 41/2021-22, či ze dne 24. 4. 2023, č. j. 7 Ads 234/2022- 72), když dovodil, že účast na nemocenském a tím i důchodovém pojištění vzniká datem uvedeným v pracovní smlouvě.

[10] Podle stěžovatelky krajský soud dále zcela pominul otázku participace na nemocenském pojištění jako nezbytné podmínky pro vznik účasti na důchodovém pojištění. Krajský soud opomněl, že podmínkou účasti na důchodovém pojištění je podle § 8 ZDP účast na nemocenském pojištění. Ze správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom bylo zcela zřejmé, že rozhodnutími OSSZ Praha - západ ze dne 7. 2. 2018, č. j. 42010/0300000/17/110/MA-PP/ROZ, a ze dne 2. 9. 2020, č. j. 42010/6302/20/110/MA-PP/ROZ, bylo rozhodnuto tak, že účast na nemocenském pojištění v období od 1. 9. 2007 u společnosti VIPERS žalobci nevznikla. Stěžovatelka uzavřela, že krajský soud nerespektoval § 52 odst. 2 s. ř. s., který zakládá povinnost soudu vycházet z pravomocných správních rozhodnutí, jež nejsou předmětem přezkumu v dané věci.

[11] Stěžovatelka rovněž polemizovala s hodnocením důkazů provedeným krajským soudem, zejména pokud se jedná o úvahy týkající se výpovědí svědků. Stěžovatelka má za to, že osoby, které se s žalobcem setkají pouze na několika obchodních jednáních v letech 2010 a 2011, nejsou s to poskytnout svědeckou výpověď, která by odpovídala tzv. přímému poznání faktů, tj. nejsou schopny svědčit o výkonu výdělečné činnosti zakládající účast na pojištění ve smyslu § 11 odst. 2 věta první a § 27 ZDP od 1. 9. 2007. Následně stěžovatelka vyjádřila nesouhlas i se skutkovými závěry, které krajský soud dovodil z listinných důkazů (pracovní smlouvy žalobce, mzdových výměrů a pokladních dokladů společnosti VIPERS). Krajský soud podle stěžovatelky rovněž ve svých úvahách pominul skutečnosti vyplývající ze sdělení Finančního úřadu pro Středočeský kraj i Vojenské zdravotní pojišťovny.

[12] Žalobce ve svém vyjádření shrnul dosavadní průběh správního řízení. Následně se plně ztotožnil s rozhodovacími důvody obsaženými v rozsudku krajského soudu. Uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zcela jasně a logicky odůvodněný. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námítky nepřezkoumatelnosti, neboť obecně platí, že meritorní přezkum napadeného rozsudku je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Nepřezkoumatelnost však není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[16] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud žádné takové zásadní pochybení krajského soudu neshledal. Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost v tom, že krajský soud se ve svém rozsudku nezabýval tím, zda byla naplněna podmínka účasti žalobce na důchodovém pojištění ve smyslu § 8 ZDP spočívající v participaci na nemocenském pojištění. Toto tvrzení stěžovatelky je sice pravdivé, nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu však nezpůsobuje. Je třeba si totiž uvědomit, že tato problematika vůbec nebyla předmětem úvah obsažených v napadeném rozhodnutí. Stěžovatelka se nejprve zabývala zdravotním stavem žalobce (str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí) a poté (str. 4 a násl.) zkoumala délku doby pojištění žalobce ve smyslu § 11 ZDP. K aplikaci § 8 ZDP se nijak nevyjádřila. Přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je přitom podroben výlučně obsah správního rozhodnutí v mezích žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), k jiným otázkám, v napadeném rozhodnutí neřešeným, se krajský soud vyjadřovat nemůže. Absence úvah krajského soudu týkajících se § 8 ZDP tudíž nemůže založit nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek je i jinak řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a je z něj patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl, což ostatně implicitně potvrzuje sama stěžovatelka, neboť proti rozhodovacím důvodům krajského soudu zformulovala věcné kasační námítky. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že krajský soud měl ve věci nařídít jednání. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., platí, že „soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.“ Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, uvedl: „Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídít jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno.“ K tomu lze též citovat komentářovou literaturu k předmětnému ustanovení, dle které, „[p]okud je správní rozhodnutí, případně správní řízení zatíženo některou z vad uvedených v odst. 1 a 2, je soud oprávněn o žalobě rozhodnout bez nařízení jednání, neboť se jedná o takové vady, že je z důvodů procesní ekonomie nadbytečné jednání vést. Tyto vady jsou totiž zřejmé z napadeného rozhodnutí, event. ze správního spisu a jednání by ve vztahu k nim zpravidla nemohlo nic nového přinést“ (viz Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. *Soudní řád správní - online komentář*. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 76, dostupný z právního informačního systému beck-online). Za situace, která nastala v nyní projednávané věci, v níž krajský soud stěžovatelce nevytýká zásadní pochybení v této oblasti (například zcela chybějící důkazní podklad pro určité závěry apod.), ale má „pouze“ jiný náhled na hodnocení řádně provedených důkazů, se nejedná o zřejmou vadu napadeného rozhodnutí, která by ve smyslu výše citované judikatury bez dalšího odůvodňovala zrušení daného rozhodnutí tzv. „od stolu“. Naopak v právě popsáném případě by ústní projednání věci bylo na místě, neboť by účastníkům umožnilo se vyjádřit k důkazům, které krajský soud mínil hodnotit odlišně od stěžovatelky.

[18] Nejvyšší správní soud oproti tomu nemá za to, že by krajský soud ve svém rozsudku nerespektoval ustálenou judikaturu kasačního soudu, která je vymezena v odst. 9 tohoto rozsudku. Není totiž pravdivé tvrzení stěžovatelky o tom, že by krajský soud dospěl k závěru, že účast na nemocenském a tím i důchodovém pojištění vzniká datem uvedeným v pracovní smlouvě. Žádnou takovou principiální (právní) úvahu napadený rozsudek neobsahuje, s pracovní smlouvou krajský soud operuje ve zcela jiném kontextu. Konkrétně ji hodnotí jako jeden z důkazů ve prospěch skutkového závěru o délce trvání doby důchodového pojištění žalobce v nyní projednávané věci.

[19] Jak již Nejvyšší správní soud předeslal výše v odst. [16] tohoto rozsudku, úvahy stěžovatelky formulované v kasační stížnosti týkající se účasti žalobce na nemocenském, a tudíž i na důchodovém pojištění, nemohou založit nezákonnost rozsudku krajského soudu. Jestliže stěžovatelka argumentuje pravomocným posouzením dané otázky jiným správním orgánem (OSSZ Praha – západ), pak kasační soud opětovně zdůrazňuje, že tato polemika jde mimo rámec rozhodovacích důvodů obsažených v napadeném rozhodnutí, neboť v něm byla řešena jen problematika (nedostatečné) doby pojištění žalobce a jejího prokazování, na kterou následně reagoval krajský soud ve svém rozsudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení před správními soudy, tj. i před kasačním soudem, správní orgán již nemůže doplňovat svou argumentaci a důvody rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26). Předmětem soudního přezkumu je totiž samotné správní rozhodnutí, v němž žalovaný finálně „promluvil“, přičemž nedostatky jeho odůvodnění nemohou být dodatečně zhojeny cestou podávání vyjádření s podrobnějším rozbořem skutkové i právní problematiky

v soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Jinak řečeno, stěžovatelka nemůže s úspěchem krajskému soudu vytýkat, že své rozhodnutí nezaložil výlučně na skutečnostech zjištěných z pravomocných rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci (OSSZ Praha – západ) ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s., když sama při provádění dokazování tímto způsobem nepostupovala. Ač stěžovatelka měla daná rozhodnutí OSSZ Praha – západ k dispozici, v napadeném rozhodnutí neuvedla nic, z čeho by bylo možné dovodit, že se jimi cítí při posouzení sporné otázky vázána. Naopak tím, že se podrobně věnovala hodnocení jiných důkazních prostředků týkajících doby pojištění žalobce (v podrobnostech viz níže), vzbuzuje pochybnosti, zda tato rozhodnutí sama považovala za závazný a zároveň i jediný nezbytný podklad pro vyřešení sporné otázky v nyní projednávané věci.

[20] Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou polemiku stěžovatelky se skutkovými závěry krajského soudu, pokud se jedná o dobu, po níž byl žalobce zaměstnán u společnosti VIPERS.

[21] Nejvyšší správní soud v tomto směru předesílá, že se v principiální rovině plně ztotožňuje s východisky, z nichž krajský soud vycházel ve svých úvahách týkajících se způsobu prokazování zaměstnaneckého poměru žalobce při chybějících evidenčních listech důchodového pojištění. Krajský soud správně uvážil, že při zjišťování této skutečnosti je třeba přihlížet k povaze a náplni pracovního poměru zaměstnance (žalobce) a při dokazování zohlednit případná specifika z nich vyplývající. Krajský soud měl tudíž pravdu, když dovodil, že při výkonu funkce obchodního zástupce v oblasti marketingu, kterou měl žalobce podle svých tvrzení vykonávat, jsou relevantním zdrojem poznání při zjišťování doby zaměstnání skutečnosti, které vypoví nikoliv pouze kolegové zaměstnance (žalobce), jak je typické u běžných povolání, ale rovněž i obchodní partneři jeho zaměstnavatele. S ohledem na povahu této profese spočívající v prodeji produktů zaměstnavatele jeho zákazníkům, jsou to typicky právě tyto osoby (krom samotného zaměstnavatele), které by měly mít povědomí o povaze pracovní činnosti zaměstnance (žalobce) a jejím časovém rozsahu. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že skutková zjištění učiněná v návaznosti na výpovědi těchto osob musí z hlediska své detailnosti dostát požadavkům vymezeným judikaturou kasačního soudu, která požaduje, aby z důkazního řízení vyplynula *„jen zcela konkrétní doba zaměstnání u určitého zaměstnavatele, od něhož evidenční list chybí* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2008, č. j. 6 Ads 88/2007-75)“.

[22] Ve shodě se stěžovatelkou má Nejvyšší správní soud za to, že z důkazů provedených v nyní projednávané věci takto konkrétní skutková zjištění ve vztahu k celému spornému období mezi lety 2007 až 2011 nevyplývají. Je třeba si uvědomit, že prokázaný výkon marketingové činnosti žalobcem ve prospěch společnosti VIPERS, k níž se vyjadřovali obchodní partneři, svědci M. a K., se týká výlučně let 2010 a 2011, tedy jen části z žalobcem tvrzené doby zaměstnání. Zároveň platí, že ani ostatní žalobcem navržené důkazy nejsou způsobilé prokázat (věrohodnou) verzi reality, z níž by bylo patrné, že žalobce v jednotlivých letech posuzovaného období kontinuálně působil v pracovněprávním vztahu se společností VIPERS. Samotné tři výdajové podkladní doklady, podle nichž žalobce obdržel od dané společnosti v měsících říjnu, listopadu a prosinci 2007 určité částky rámcově se blížíci sjednané mzdě na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 2007 takové důkazy nepředstavují, neboť z nich nevyplývají žádné poznatky o letech 2008 a 2009. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo (a byl k tomu opakovaně

pokračování

stěžovatelkou vyzván), aby k prokázání svého pracovního poměru navrhl řadu dalších důkazních prostředků, které stran této otázky připadají v úvahu. I pokud by žalobce nebyl v hlubším kontaktu se svými kolegy, lze si jen stěží představit, že by jej nikdo ve společnosti VIPERS neznal a nemohl uvést okolnosti, z nichž by bylo možné dobu trvání pracovního poměru dovodit – například za situace, v níž žalobce přebíral mzdu osobně v hotovosti, jak vyplývá z výše zmíněných podkladních dokladů, musel pravidelně přicházet do kontaktu s někým, kdo mu mzdu vyplácel. Dalším možným důkazem potenciálně dokládajícím trvání pracovního poměru žalobce v pozici marketingového zástupce mohla představovat například mailová komunikace s klienty apod.

[23] Za situace, v níž žalobce žádný takový (či jiný) důkaz nepředložil, přičemž v rozsáhlých časových úsecích zcela absentují jakákoliv skutková zjištění o tvrzeném výkonu pracovní činnosti, platí, že doba důchodového pojištění ve sporném období nebyla prokázána.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[25] Krajský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné. (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. února 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu